

Saatesanat:

Huovilan taru on näytelmä, jossa todellisuus kulkee kaiken aikaa mukana pitkällä linjalla. Joku pieni yksityiskohta saattaa herättää kysymyksen tai huomautuksen: ”Eihän se ihan noin ollut.” Kun me 2000-luvulla etsimme tietoja 1800-luvulta, tiedot saattavat olla ristiriitaisia. Olen nyt kuitenkin pyrkinyt lähestymään asiaa niin, että ns. pitkä linja pitää. En halua puuttua yksityiskohtiin, joista kärköläläisillä saattaa olla monenlaista perinnetietoa. Arvostan sitä. Tosiasia oli kuitenkin se, että näytelmän käsikirjoituksesta ei koskaan olisi tullut valmista toteutettavaksi, jos olisin muuttanut jokaisen vihjeen mukaan tekstiäni. Toivon, että periaatteeni hyväksytään.

Jo alusta alkaen tiesin ryhtyneeni Orivedeltä tänne muuttaneena ja vasta 50 vuotta tällä asuneena uhkarohkeaan yritykseen. Työ valmistui kuitenkin. Pidin sen vain omana tietonani, jopa niin kauan, että olin jo unohtanut sen itsekin, kunnes eräänä päivänä vanhoja papereita selvittäessäni tämä tuli vastaan ja jouduin tekemään ratkaisun hävitäkö vai otanko tekstin tutkittavakseni. Jälkimmäinen ratkaisu tuntui oikeudenmukaiselta. Sillä olihan se kuitenkin melkoinen nippu kirjoitettua paperia.

Muistui mieleeni, että oli kaksi henkilöä, joiden puoleen käännyin näytelmäasioissa 1960-luvulla, jolloin Nuorisoseura Kajastus näytteli muutaman näytelmän Huovilassa. Soitin Etelä-Hämeen Nuorisoseurojen Liittoon ja kysyin, kuka nykyään tekee Kerttu Halosen tai Reino Taulon töitä. Vastaus oli arvattavissa. ”Ei kukaan, mutta liiton yläkerrassa on kaupungin nuorisoteatteri, jossa on ohjaaja nimeltä Väinö Weckström. Käänny hänen puoleensa asiassasi, joka liittyy näytelmään”. Näin tein ja totesin, että nuorimieshän on asiasta kiinnostuneen tuntuinen. Kysyin, voisiko hän lukea tällaisen käsikirjoituksen läpi ja antaa siitä rehellisen lausunnon. Ehdotin, että se voisi olla: ”Heitä hemmettiin” tai ”Voidaanhan harkita sen käyttöä.” Tähdensin, että hän ei saa minun mielikseni päätyä jälkimmäiseen vastausvaihtoehtoon. Parin päivän päästä sain puhelun ja Väinö Weckström ilmoitti: ”Et heitä mihinkään. Tämä näytellään ja minä tahdon tehdä siitä näytelmän ja tulla sen ohjaamaan”.

Tässä oli ratkaiseva lähtökohta näytelmän toteuttamiselle. Tämä kirja on käsikirjoitus, siis se pohja, jolle dramaturgin kokoama näytelmä rakentuu. Jotakin on jäänyt pois ja jotakin tullut lisää. Nämä muutokset olemme tehneet yhdessä neuvotellen. Erikoiskiitokseni annan siitä, että hän dramaturgina kunnioitti alkuperäiskirjoitukseni kieliasua.

Nyt se on tapahtunut. Olen suuresti kiitollinen ohjaajalle, joka suurta ammattitaitoa omaavana teki sen, mitä en olisi etukäteen uskonut näytelmälleni tapahtuvan. Hän oli taitava dramaturgi ja mukaansa tempaava ohjaaja. Hän sai näytelmän elämään. Saman kiitoksen ansaitsee myös mahtava näyttelijöiden joukko ja tietysti Nuorisoseura Kajastus tuottajana ja sen nimissä toimineet ahkerat ja osaavat puvustus-, lavastus- ja ravitsemusryhmät.

Koko edellä mainittu joukko oli kuin yksi suuri perhe jonka joukossa oli ilo työskennellä. Vanhakin tunsi olevansa nuori. Uskomme tehneemme ansiokkaan työn Kärkölän kunnan ja Huovilan puiston julkisuuden edistämiseksi. Suuri kiitos Väiski ja joukkosi.

Kärkölässä heinäkuun 18. päivänä 2009

Antti Mattila

Huovilan puiston sanasto miltei runona.

Kastarsilta, Niinikuja
Likolampi, Lemmenkuja,
Hiidenmäki, Niittylampi.
Ylälampi, Alalampi,
Pikkulampi, Savikokko
Kas siinä Huovilan
tutuksi tullutta
moninaista nimistöä.
Kivijalka linnallekin
Vesi tulee, vesi menee
matkallansa suihkuelee
Silta siellä, toinen täällä,
Sinivuokot harjun päällä.
Tämä kaikki Huovilassa
Collinien maisemissa.
Oli vain moninaista
kaksi naista.
Pekander ja Söderberg
Miehet kaikki Carleja
suomalaisia Kalleja,
ja hyviä Kalleja
Heitä riitti 100 vuotta
Kärkölään ja Hollolaan.
Mitä kätkee Huovila?
Sen ja siitä kerron sen nyt.